

Roomalaiskirjeen selitys 14**Room. 6:7–19****Savonlinnan Tuomiokirkko, 6.2.2013****Olemme Kristuksen kanssa kuolleet ja ylösnousseet**

Olemme käsitelleet Paavalin Roomalaiskirjettä. Paavali on esittänyt pääasiat opetuksestaan siitä, kuinka ihmisestä tulee Jumalalle kelpaava. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo Jeesukseen ja hänen tekemäänsä sovitukseseen. Silloin hän saa omakseen vanhurskauden eli Jumalalle kelpaavuuden. Se perustuu siihen, että Jeesus on ristinkuolemallaan lunastanut ihmiskunnan vapaaksi syillisyydestä ja tuomionalaisuudesta.

Jeesus ei ole meille ainoastaan syntiemme sovittaja. Hän on Paavalin mukaan edustajamme muullakin tavalla. Jopa niin vahvasti, että kun hän kuoli ristillä meidän edestämme, niin mekin hänessä kuolimme. Kasteessa tämä tosiasia annetaan meille omaksi ja se toteutuu meissä, kun uskomme sen. Siksi Kristuksen kuolema on vapauttanut meidät synnin tekemisen vallasta. Kasteessamme meidät nimittäin liitettiin myös Kristuksen ylösnousemiseen kuolleista. Siksi meidän ei pidä jatkaa tietoista synnin tekemistä. Meidät on vapautettu siitä edustajamme Jeesuksen kuolemasta ja uuteen elämään heräämisessä.

Vasta kuolema vapauttaa synnistä

Jäimme selittämään kuudetta lukua, jakeesta 6 eteenpäin:

Tiedämme, että vanha minämme on yhdessä hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta tämä syntinen ruumis menettäisi valtansa emmekä enää olisi synnin orjia. Se, joka on kuollut, on näet päässyt vapaaksi synnin vallasta. Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan. Tiedämme, että koska Kristus on herätetty kuolleista, hän ei enää kuole eikä kuolemalla ole enää valtaa häneen. Kun Kristus kuoli, hän kertakaikkisesti kuoli eroon synnistä. Kun hän nyt elää, hän elää Jumalalle. (Room 6:6–10)

Synti on ihmisluonnossa hyvin tiukasti kiinni. Edellisillä kerroilla olemme kuolleet, mistä se johtuu. Se johtuu siitä, että ihmiskunnan alkuvanhemmat, Adam ja Eeva, tekivät syntiä ja rikkoivat välinsä Jumalaan. Jo heissä meistä kaikista tuli synnin alaisia. Ja synti on meissä niin tiukassa, ettei se edes pesemällä, ei etiikalla eikä moraalilla; ei hyvillä päätöksillä eikä uuden vuoden lupauksilla. Edes Jumalan oma laki ei riitä voittamaan syntiä meissä.

Synti ei lähde muuten kuin kuolemalla. Niin kuin Paavali sanoo: ”Se, joka on kuollut, on päässyt vapaaksi synnin vallasta.” Kun kuolee, ei enää tee syntiä (eikä paljon muutakaan). Lisäksi, kuolema vapauttaa synnin vallasta siinäkin, että kuolemasta maksetaan se rangaistus, se kova sakko, joka synnistä langetetaan. Kun se on maksettu, on vapaa synnin rangaistuksesta.

Onko meidän siis kristinuskon mukaan kuoltava? Erässä mielessä kyllä: ”Synnin palkka on kuolema” ja me olemme syntisiä.

Kristuksen kuolemassa kuolleita

Meidän toivomme ja kristinuskon koko juju on siinä, että Jeesuksen omat *ovat jo hänessä kuolleet*. Me olemme kuolleet hänen ristillään kahdessa mielessä: 1) meissä synnin valta on lakannut ja 2) meissä on maksettu synnistä langetettu kuolemanrangaistus. Tämä tapahtui kun Jeesus kuoli. Synnä on kasteemme, jossa meidät liitettiin häneen.

Mutta, kuten sanottua, meidät on liitetty häneen niin tiiviistä, että muukin hänen kohtalossaan kuin hänen kuolemansa on tullut meidän osaksemme. Nimittäin ylösnousemus: ”Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan. Tiedämme, että koska Kristus on herätetty kuolleista, hän ei enää kuole eikä kuolemalla ole enää valtaa häneen. Kun Kristus kuoli, hän kertakaikkisesti kuoli eroon synnistä. Kun hän nyt elää, hän elää Jumalalle.”

Asennoitukaa itseenne totuuden mukaisesti

Paavali kehottaa meitä kristittyjä ottamaan todesta tämä kohtalomme Kristuksessa:

Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa (Room 6:11, 1992)

Vanhassa käännöksessä sama asia on ilmaistu näin:

Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. (Room 6:11, 1938)

Molemmat käännökset ovat ihan oikein. On tietenkin ymmärrettävä, että tuo vuoden 1938 ”pitäkää itsenne synnille kuolleina” ei tarkoita eettistä ja moraalista yritystä pitää synti ulkopuolella ja itsensä pyhityksessä. Kyse on sellaisesta ”pitämisestä”, joka tarkoittaa oikeata asennoitumistapaa tähän asiaan. Se tarkoittaa sitä, että otetaan todesta ajatuksissa ja uskomisessa ja itsetietoisuudessa seuraava: ”Minut on Kristuksen kanssa tapettu ristillä. Näin kuolin pois synnin tekemisen elämäntavasta. Ja sitten minut on myös herätetty uuteen elämään Kristuksen ylösnousemuksessa. Olen Jumalan oma, ja siksi elän hänen Henkensä vaikutuksesta hänen tahtonsa mukaista elämää.”

Toiselta nimeltään tällainen itsensä ”pitäminen” eli tällainen itsestä ”ajattelu”, se on nimeltään *uskoa*: uskotaan todeksi se, mitä Jumala on Kristuksessa minun hyväkseni tehnyt.

Ja kuten olen jo moneen kertaan opettanut, uskossa on kolme aspektia: 1) tietoa uskon kohteesta, 2) luottamusta siihen ja 3) myöntymistä, että se on totta, vaikka järki ja tunteet sanovat toista.

Kun tuota sovelletaan tähän uskonkohtaan, niin mitä saamme? Ensiksi, Jumalan sanasta me olemme Paavalilta saaneet *oppia tietämään* sen, että meidät on Jeesuksen ristinkuolemassa kuolettu pois elämästä synnin vallan alla. Se johtuu siitä, että Jeesus on ihan oikeasti edustajamme: mitä hänelle tapahtui, se tapahtui hänen omilleen. Siksi meidät on myös herätetty Jeesuksen ylösnousemuksessa uuteen elämään.

Toiseksi, usko tarkoittaa sitä, että *luotamme sydämissämme* siihen, minkä tiedämme todeksi. Elämää vapaana synnin vallasta ei pidä yrittää Jumalan lain tai etiikan tai moraalin kautta. Synti on

meissä liian tiukassa, jotta se lähtisi niillä. Ratkaisu on usko: luottamus siihen, että Jeesus on minullekin sitä, mitä hänen sanansa lupaa.

Kolmanneksi, usko tarkoittaa sitä, että *myönnymme* siihen, minkä tiedämme ja mihin luotamme. Järkeä ja kokemus puhuu ihan vastakkaista. Siitä huolimatta usko myöntyy ja taipuu pitämään totena sen, minkä Jumalan sana tästä asiasta lupaa.

Ylösousemuksen aamuun heränneinä

Synti ei siis saa hallita teidän kuolevaista ruumistanne, niin että noudatatte sen himoja. Älkää antako ruumiinne jäseniä synnin käyttöön vääryyden aseiksi! Kun nyt kerran olette siirtyneet kuolemasta elämään, antakaa itsenne Jumalalle ja ruumiinne jäsenet hänelle vanhurskauden aseiksi! Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia. (Room. 6:12–14)

Tuo, mitä on edellä sanottu, on seurausta siitä, että meidät on kasteessa liitetty Jeesuksen kuolemaan ja ylösousemukseen. Synti ei saa hallita, sillä me olemme kuolleet Jeesuksessa pois sen vallan alta.

Kuitenkin kristittyyn jää monia synnillisiä himoja. Ne houkuttelevat Jumalan tahdon rikkomiseen: vihaisuuteen, itsekkyyteen, siveettömyyteen ja vaikka mihin.

Paavali on sitä mieltä, että niiden valtaan ei pidä alistua. Eikä tarvitse. Siksi hän sanoo: ”Älkää antako ruumiinne jäseniä synnin käyttöön vääryyden aseiksi!”

Syynä tähän kehotukseen ei kuitenkaan ole se, miten ihmiset tavallisesti tuollaisen käskyn tai kohotuksen tulkitsisivat. Kyse ei ole Jumalan lain tai eettisen käskyn tottelemisesta tahdolla. Kyse ei ole moraalisen selkärangan suoristamisesta.

Mistä sitten? Siitä että ”Kun nyt kerran olette siirtyneet kuolemasta elämään, antakaa itsenne Jumalalle”. Tai niin kuin vanha käänös saman asian sanoo: ”antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tulleina, Jumalalle”.

Kristitty seisoo Jeesuksessa kuin haudan jättäneenä ja ylösousemuksen aamuun heränneenä. Mitäpä tässä rupeasi tekemään, hän miettii, venyteltyään ruumiistaan pois kuolonunen rippeet ja hierottuaan uudet silmänsä hereille. Ja Paavali kuiskaa kristityn korvaan: ”Anna itsesi Jumalalle. Anna ruumiisi Jumalan aseeksi hyvän tekemiseen.”

Ja sellaisen neuvon noudattaminen on aivan oikein ja luontaista. Sillä onhan kristitty saanut uuden elämänsä juuri Jumalalta. Kenellepä muullekaan hän itsensä antaisi?

Ei lain, vaan armon alaisina

Mitä sitten tarkoittaa tuo ”Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia”? – Taustalla on seuraava ajatus: Jumalan laki ei kykene vapauttamaan ihmistä synnin vallasta. Ihminen kyllä luulee luonnostaan, että toimiva jumalasuhte syntyy siitä, kun kuuntelen Jumalan lakia tai etiikkaa ja sitten tormistaudun ja rupean pitämään arvossa sen, mitä lain käskyt ja oikea etiikka sanoo. Mutta Jumalan sanan ja aika monen ihmisen oman kokemuksen mukaan se ei

auta. Käy pikemminkin niin, että Jumalan laki ärsyttää meitä ja saa meidät rikkomaan sitä vastaan entistä enemmän. Synnistä tuleekin lain kautta entistä syvemmin meidän herramme, vaikka alun perin asian piti olla aivan päinvastoin. (Tätä asiaa Paavali käsittelee muuten enemmän jatkossa, luvussa 7).

Mikä sitten auttaa? No armo. Se vapauttaa meidät synnin vallan alta. Jumalan armo antaa entiset synnit anteeksi. Sitten se lahjoittaa meille Jeesuksessa olevan täydellisen Jumalalle kelpaamisen. Ilmaiseksi ja vailla omia ansioitamme. Siksi, että Jeesus on kuollut puolestamme ja lunastanut meidät vapaiksi rangaistuksesta ja Jumalan vihasta. Ja tämä kaikki tulee osaksemme armosta, koska Jumala on rakastanut meitä niin paljon, että on uhrannut Pojassaan itsensä meidän edestämme.

Kun ihminen saa kuulla tällaisesta Jumalan armosta häntä kohtaan, hänen sydämeensä syntyy vastarakkaus Jumalaa kohtaan. Hän haluaa elää Jumalalle mieliksi, kiitollisuudesta.

Siksi Paavali sanoo: ”Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia.” Enää Jumala-suhteessa ei ole kysymys orjamaisista yrityksistä ansaita Jumalan hyväksyntää hänen käskyjään tottelemalla. Tilalle on tullut lapsen luottamus Isäänsä, luottamus, joka perustuu kiitollisuuteen ja rakkauteen, kun Isä on tehnyt niin paljon hyväkseni.

On huomattava, että kuitenkin ei ole kyse pelkästä kiitollisuudesta. Kun Paavali sanoo: ”Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia”, taustalla on myös se, että armo tuo Kristuksen itsensä läsnä olevaksi sen sydämeen, joka perustaa jumalasuhteensa Jumalan armoon uskomiseen. Se ihminen saa Jumalan Pyhän Hengen. Hänessä alkaa hengellinen elämä, joka on jotain ihan muuta kuin oma yritys täyttää laki. Siksi hän ei enää ole ”lain alainen” eli sellainen, jonka jumalasuhte on lain vaatimusten pelkäämistä. Hänen jumalasuhteensa perustuu armoon. Siksi se perustuu myös Jumalan salattuun, hengelliseen läsnäoloon hänen elämässään.

Saammeko tehdä vapaasti syntiä?

Miten siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme elä lain vaan armon alaisina?
Emme toki! (Room. 6:15)

Tässä Paavali ottaa käsiteltäväkseen erään aika ilmeisen väärän tulkinnan. Nimittäin sen, että jos kerran kaikki on armosta kiinni eikä lainkaan Jumalan käskyistä, niin eikö silloin ole ihan sama miten kristitty elää? Silloinhan on luvallista tehdä syntiä, ja turvata vaan pelkkään armoon.

Tällaiseen päättelyyn Paavali sanoo tiukasti: EI!

Tehän tiedätte, että jos antaudutte orjina tottelemaan jotakuta, olette juuri sen orjia, jota tottelette. Te joko palvelette syntiä, mikä johtaa kuolemantuomioon, tai olette kuuliaisina Jumalalle, mikä johtaa vapauttavaan tuomioon. (Room. 6:16)

Jos joku heittäytyy tekemään syntiä, silloin hän on synnin palvelija. Ei hän voi käyttää armoa sen verukkeena, että saa olla synnin palvelija. Jumalahan on antanut armonsa juuri päinvastaiseen tarkoitukseen, siihen, että me pääsisimme vapaiksi synnin palvelemisesta ja tulisimme hänen palvelijoikseen uskossa, armossa, rakkaudessa. Siksi, synnin tekeminen johtaa kuolemaan. Sen vallassa tietien tahtoen elävä kristitty on hylännyt Jumalan antaman armon tien.

Oikean opin ihanuus

Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämestänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut, ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi! (Room. 6:17–18)

Tässä huomio kiinnittyy sanoihin ”opin muoto”. Aika yleisestihän ajatellaan, että kristillinen oppi on negatiivinen käsite: jotain kankeaa, dogmaattista, kuollutta kirjainta.

Mutta Paavali ajattelee ihan toisin. Hänelle oikea oppi on elävää ja eläväksi tekevää. Oikean opin noudattaminen eli kuuliaisuus opille, se vapauttaa. Kun ihminen uskoo sydämestään niin kuin oikea kristillinen oppi opettaa, silloin hän vapautuu synnin vallasta ja hänestä tulee hyvän palvelija, vanhurskauden palvelija.

Kuten jo moneen kertaan on sanottu, se ei tapahdu Jumalan käskyjen tai lain tai etiikan avulla. Kyse ei ole moraalisen selkärangan suoristamisesta. Kyse on siitä, että oikea ”opin muoto” tuo meille Kristuksen, edustajamme Jumalaa koskevissa asioissa. Oikea opin muoto tuo meidät hänelle, uskossa. Ja silloin meissä toteutuu se, mitä varten hän on maailmaan tullut ihmiskunnan edustajaksi. Meissä toteutuu se, että olemme hänen kauttaan kuolleet pois synnistä. Synnin voittaminen ei enää ole omassa varassamme. Vaan se on sen varassa, mitä Jeesus on edustajanamme tehnyt. Hän on kuollut pois synnin vallasta. Ja hänen on herätetty uuteen elämään, elämään Jumalan yhteydessä. Siksi meidätkin on herätetty hänessä tähän uuteen elämään, elämään vapaudessa, Jumalan lapsina.

Ja se kaikki tulee meille oikean kristillisen opetuksen eli opin kautta. Eikö siis kannata olla kiitollinen kiskon oikeasta dogmasta? Eikö kannattaisi iloita oikeasta opista?! Eikö kannattaisi opettaa ihmisille oikeata dogmaa, sitä, jonka avulla he vapautuvat omista lainomaisista yrityksistään kelvata Jumalalle. Siitä, jonka kautta he pääsevät armoon, Jumalan lasten vapauteen?!